

II. komentár: Začiatky Čínskej komunistickej strany

Úvod

Podľa knihy Vysvetlenie jednoduchých a analyzovanie zložitých znakov (Šuo-wen T'ie-c'), ktorú napísal Su Šen (zomrel v roku 147 n. l. počas Východnej dynastie Chan), sa tradičný čínsky znak tang znamenajúci „strana“ alebo „gang“ skladá z dvoch radikálov, ktoré obsahovo zodpovedajú významom slov „podporovať“ alebo „obhajovať“ a „temný“ alebo „čierny“. Ak spojíme tieto dva radikály, tento znak bude znamenať „podporovať temnotu“. „Strana“ alebo „člen strany“ (čo sa dá tiež preložiť ako „banda“ alebo „člen bandy“) nesie hanlivý význam. Konfucius povedal: „Ušľachtilý človek je hrdý, ale nie agresívny, je spoločenský, ale nie je na nikoho strane.“ Poznámky v Konfuciových Hovoroch (Lun-jü) hovoria: „O ľuďoch, ktorí si navzájom pomáhajú skrývať svoje zločiny, sa hovorí ako o ľuďoch, ktorí vytvárajú gang (stranu)“. V čínskej histórii sa politické kliky často nazývali pen tang (tajné spolky). V tradičnej čínskej kultúre je to synonymum pre „bandu darebákov“ a používa sa na označenie niekoho, kto sa spája pre sebecké účely.

Prečo sa komunistická strana objavila, rástla a nakoniec sa chopila moci v súčasnej Číne? Čínska komunistická strana nepretržite vstupuje do mysli čínskych ľudí, že história si vybrala ČKS, že ľudia si zvolili ČKS a že „bez ČKS by neexistovala nová Čína“.

Zvolil si čínsky ľud komunistickú stranu? Alebo sa komunistická strana sama postavila do vedenia a prinútila čínsky ľud akceptovať ju? Odpovede musíme hľadať v histórii.

Od neskorej dynastie Čching (1644 – 1911) po prvé roky obdobia republiky (1911 – 1949) zažila Čína obrovské vonkajšie otrasy a rozsiahle pokusy o vnútornú reformu. Čínska spoločnosť sa nachádzala v strastiplnom zmätku. Veľa intelektuálov a ľudí so vznešenými ideálmi chcelo zachrániť krajinu a jej ľud. No uprostred národnej krízy a chaosu rástol ich pocit úzkosti, čo viedlo najprv k sklamaniu a potom k úplnému zúfalstvu. Podobne ako ľudia, ktorí sa počas choroby obrátia na každého dostupného lekára, hľadali riešenia mimo Číny. Keď britské a francúzske metódy zlyhali, prešli k ruskému štýlu. Neváhali predpísať najextrémnejší liek na chorobu v nádeji, že sa Čína rýchlo stane silnou.

Hnutie 4. mája v roku 1919 bolo jasným odzrkadlením tohto zúfalstva. Niektorí ľudia obhajovali anarchizmus, iní navrhovali zvrhnúť Konfuciove doktríny a ešte iní navrhovali priniesť do Číny cudziu kultúru. Stručne povedané – odmietli tradičnú čínsku kultúru a postavili sa proti Konfuciovmu učeniu strednej cesty. Nedočkavo chceli ísť skratkou a obhajovali ničenie všetkého tradičného. Na jednej strane nemali radikálni členovia hnutia spôsob ako slúžiť krajine a na druhej strane pevne verili vo svoje vlastné ideály a predstavy. Mali pocit, že svet je v slepej uličke a verili, že iba oni našli správny prístup k budúcemu rozvoju Číny. Zanietene preto verili v revolúciu a násilie.

Rôzne skúsenosti tých či oných skupín viedli k rozmanitým teóriám, princípom a cestám. Nakoniec sa jedna taká skupina stretla so zástupcami Komunistickej strany Sovietskeho zväzu. Myšlienka použiť násilnú revolúciu k uchopeniu politickej moci vzišla z teórie marxizmu-leninizmu. Nepokojné mysle týchto ľudí ju považovali za prítiažlivú a zodpovedalo to predstavám týchto ľudí o záchrane krajiny a jej obyvateľov. Ihneď vytvorili medzi sebou spojenectvo. Takto priniesli do Číny komunizmus, úplne cudzí koncept. Prvého „zjazdu“ ČKS sa dokopy zúčastnilo 13 zástupcov. Neskôr niektorí z nich zomreli, niektorí ušli, niektorí podviedli ČKS a niektorí zradili Čínu a pripojili sa k okupačným japonským vojskám. Niektorí tiež vystúpili z ČKS a vstúpili do Kuomintangu (Národná strana, neskôr Kuomintang). V roku 1949, keď sa ČKS dostala v Číne k moci, zostali z pôvodných 13 členov strany iba Mao Ce-

tung a Tung Pi-wu. Nie je jasné, či si zakladatelia strany boli vtedy vedomí, že ono „božstvo“ (marxizmu-leninizmu), ktoré priviedli zo Sovietskeho zväzu, bolo v skutočnosti iba zlým duchom, a že liek, ktorí hľadali pre posilnenie národa, bol v skutočnosti smrteľným jedom.

Ruská komunistická strana (bolševikov), neskôr známa ako Komunistická strana Sovietskeho zväzu, ktorá práve vyhrala svoju revolúciu, bola posadnutá túžbou po Číne. V roku 1920 zriadil Sovietsky zväz Úrad pre Ďaleký východ, pobočku Tretej komunistickej internacionály (Kominternu). Úrad bol zodpovedný za ustanovenie komunistickej strany v Číne a v ďalších krajinách. Na čele úradu bol Sumiltskij a zástupcom riaditeľa bol Grigorij Vojtinskij. Spolu s Čchen Tu-siaom a ďalšími začali pripravovať založenie ČKS. Návrh na zriadenie čínskej pobočky Kominterny, ktorý predložili Úradu pre Ďaleký východ v júni 1921 ukazuje, že ČKS bola pobočkou, ktorú viedla Kominternu. ČKS oficiálne vznikla 23. 7. 1921 s pomocou dvoch príslušníkov Úradu pre Ďaleký východ Nikolského a Maringa.

V Číne potom zaviedli komunistické hnutie ako experiment a ČKS sa povýšila nad všetko ostatné, podrobujúc si všetko, čo jej stálo v ceste. To spôsobilo Číne nesmiernu katastrofu.

I. ČKS rástla nepretržitým hromadením zla

Nie je jednoduchou úlohou zaviesť do Číny, krajiny s 5000 ročnou civilizáciou, cudzieho a zlého ducha, akým bola komunistická strana, ktorá je úplne v rozpore s čínskou tradíciou.

ČKS podviedla ľud a vlastenecky zmýšľajúcich intelektuálov, ktorí chceli slúžiť krajine, svojím prisľubom „komunistickej utópie“. ČKS ešte viac pozmenila teóriu komunizmu, ktorú už aj tak významne pozmenil Lenin, aby získala teoretickú základňu pre zničenie všetkej tradičnej mravnosti a zásad. Pozmenená teória komunizmu ČKS bola navyše použitá na zničenie všetkého, čo nebolo výhodné pre jej vládnutie a na odstránenie všetkých spoločenských tried a ľudí, ktorí by mohli predstavovať hrozbu pre jej vládnutie. Strana prijala za svoju priemyselnú revolúciu, ktorá zničila vieru, ako aj kompletnejší ateistický komunizmus. ČKS z komunizmu zdedila popieranie súkromného vlastníctva a importovala Leninovu teóriu násilnej revolúcie. Zároveň zdedila a ďalej posilnila najhoršie aspekty predchádzajúceho monarchistického zriadenia.

História ČKS je procesom postupného hromadenia každého možného zla, domáceho aj zahraničného. ČKS priviedla k dokonalosti a dala „čínske charakteristiky“ svojim deviatim zdedeným rysom, ktoré sú: zlo, klamstvo, provokácie, využívanie spodiny spoločnosti k rozduchavaniu násilia, špionáž, lúpež, bojovanie, odstraňovanie a ovládanie. Pokračujúce spoločenské krízy jej umožnili tieto zlovoľné charakteristiky naplno rozvinúť.

Prvý zdedený rys: zlo – prevzatie formy zla – marxizmu-leninizmu

Marxizmus pôvodne priťahoval čínskych komunistov vyhlásením o „použití násilnej revolúcie k zničeniu starého štátneho aparátu a k nastoleniu diktatúry proletariátu“. Toto je presne koreň zla v marxizme-leninizme.

Marxistický materializmus je založený na obmedzenom ekonomickom koncepte výrobných síl, výrobných vzťahov a nadhodnoty. Počas skorých rozvojových fáz kapitalizmu spravil Marx krátkozrakú predpoveď, že kapitalizmus zanikne a proletariát vyhrá. História a realita však túto predpoveď vyvrátili. Marxisticko-leninská násilná revolúcia a diktatúra proletariátu presadzuje mocenskú politiku a nadvládu proletariátu. Komunistický manifest spájal historickú a filozofickú základňu komunistickej strany s triednym konfliktom a bojom. Proletariát sa kvôli uchopeniu moci odpútal od tradičných mravov a spoločenských vzťahov. Odvtedy ako sa komunistické doktríny prvýkrát objavili, sú v protiklade ku všetkým tradíciám.

Násilie sa ľudskej povahe vo všeobecnosti protiví. Násilie robí ľudí krutými a tyranskými. Ľudstvo vo svete teda vždy a všade zásadne odmietalo východiskové body teórie násilia komunistickej strany, teórie, ktorá nemá predchodcu v žiadnom z predošlých systémov myslenia, filozofie alebo tradície. Komunistický systém teroru dopadol na zem akoby odnikiaľ.

Zlá ideológia ČKS je postavená na predpoklade, že ľudia si môžu podrobiť prírodu a pretvoriť svet. Komunistická strana prilákala na svoje ideály „oslobodenia celého ľudstva“ a „svetovej jednoty“ veľa ľudí. ČKS podviedla mnohých a najmä tých, ktorí boli rozčarovaní podmienkami, v ktorých žili a dychtivo chceli zanechať v spoločnosti svoju vlastnú stopu. Títo ľudia zabudli, že nad nimi sú nebesá. Inšpirovaní krásnou, ale klamlivou predstavou „vytvorenia raja na zemi“ opovrhovali tradíciami a na životy druhých sa pozerali zhora, čím ponížili samých seba. Urobili to všetko v snahe poskytnúť ČKS službu a získať uznanie.

Komunistická strana predstavila fantazijnú predstavu „komunistického raja“ ako pravdu a vyburcovala entuziazmus ľudí, aby za ňu bojovali: „Už nášho hnevu sopka žiari, to bude výbuch posledný.“⁷ Použitím takejto úplne absurdnej myšlienky prerušila ČKS spojenie medzi ľudstvom a nebesami a odstrihla životne dôležité puto, ktoré Číňanov spája s ich predkami a národnými tradíciami. Tým, že vyzýva ľudí, aby obetovali svoje životy za myšlienky komunizmu, posilnila ČKS svoju schopnosť páchať zlo.

Druhý zdedený rys: klamstvo – zlo musí klamať, aby vyžeralo, že je spravodlivé

Zlo musí klamať. Aby ČKS využila pracujúcu triedu, označovala ju titulmi ako „najpokrokovejšia trieda“, „nesebecká trieda“, „vedúca trieda“ a „priekopníci proletárskej revolúcie“. Keď komunistická strana potrebovala roľníkov, sľúbila im pôdu. Mao tľeskal roľníkom so slovami: „Bez chudobných roľníkov by nebola žiadna revolúcia; odmietaj ich rolu znamená odmietaj revolúciu“⁸. Keď komunistická strana potrebovala pomoc kapitalistickej triedy, nazvala ich „spolucestujúcimi v proletárskej revolúcii“ a sľúbila im „demokratický republikanizmus“. Keď bola komunistická strana takmer vyhladená Kuomintangom, nahlas kričala „Číňania nebojú s Číňanmi“ a sľúbila sa podvoliť vedeniu Kuomintangu. Hneď ako sa vojna s Japonskom (1937 – 1945) skončila, ČKS sa obrátila plnou silou proti Kuomintangu a jeho vládu zvrhla. Podobne ČKS odstránila kapitalistickú triedu krátko potom ako prevzala kontrolu nad Čínou a nakoniec premenila roľníkov a robotníkov na vskutku chudobný proletariát.

Myšlienka jednotného frontu je typickým príkladom klamstiev ČKS. Aby vyhrala občiansku vojnu proti Kuomintangu, ČKS sa odklonila od svojich bežných taktík zabíjania všetkých členov rodín vlastníkov pozemkov a bohatých roľníkov a prijala „politiku dočasného zjednotenia“ s triednymi nepriateľmi ako boli vlastníci pozemkov a bohatí roľníci. 20. júla 1947 Mao Ce-Tung oznámil, že „s výnimkou niekoľkých reakcionárskych živlov by sme mali prijať uvoľnenejší postoj voči triede vlastníkov pozemkov, aby sme zredukovali nepriateľské elementy“. No keď ČKS získala moc, vlastníci pozemkov a bohatí roľníci neunikli genocíde.

Hovoriť jedno a robiť druhé je pre komunistickú stranu bežná vec. Keď ČKS potrebovala použiť demokratické strany, presviedčala všetky strany, aby „sa usilovali o dlhodobé spolužitie, navzájom na seba dohliadali, boli k sebe navzájom úprimné a zdieľali s ostatnými prejavy uznania alebo nemilosti“. Každý, kto nesúhlasil alebo sa odmietol prispôbiť konceptom, slovám, činom alebo organizácii strany, bol odstránený. Marx, Lenin a vodcovia ČKS, tí všetci povedali, že politická moc komunistickej strany nebude zdieľaná so žiadnymi inými jed-

⁷ Internacionála (pieseň)

⁸ Z Maovej „Správy o vyšetrení roľníckeho hnutia v Chu-nane“ (1927)

notlivcami alebo skupinami. Komunizmus v sebe od samého začiatku jasne niesol gén diktátorstva. ČKS je despotickej a vylučuje vládu iných. Nikdy úprimne spoločne neexistovala so žiadnou inou politickou stranou alebo skupinou, či už vtedy, keď sa pokúšala o získanie moci, alebo vtedy, keď ju získala. Dokonca aj počas takzvaného „voľnejšieho“ obdobia bolo spoložitie ČKS s ostatnými nanajvýš zinscenovaným predstavením.

História nám hovorí, aby sme nikdy neverili žiadnym sľubom, ktoré ČKS spraví, a aby sme ani neverili tomu, že ČKS splní niektorý zo svojich záväzkov. Ak veríme slovám komunistickej strany v akejkol'vek otázke, je to problém, ktorý môže človeka stať život.

Tretí zdedený rys: provokácie – šikovné podnecovanie nenávisti a vyprovokovanie boja medzi masami

Klamstvo slúži k podnecovaniu nenávisti. Bez nenávisti nie je boj. Kde nenávisť nie je, tam môže byť vytvorená.

Hlboko zakorenený patriarchálny rodový systém klanov na čínskom vidieku bol hlavnou prekážkou pre to, aby si komunistická strana mohla ustanoviť svoju politickú moc. Vidiecka spoločnosť bola spočiatku harmonická a vzťah medzi vlastními pôdy a nájomcami nebol vôbec konfrontačný. Vlastníci pôdy ponúkli roľníkom prostriedky k životu a roľníci na oplátku podporovali vlastníkov pôdy.

Tento do určitej miery vzájomne závislý vzťah prekrútila ČKS do vyhroteného triedneho nepriateľstva a triedneho vykorisťovania. Harmónia sa zmenila v nepriateľstvo, nenávisť a boj. Z rozumného sa stalo nerozumné, poriadok nahradil chaos a z republikánstva sa stala krutovláda. Komunistická strana podporovala vyvlastňovanie, lúpežné vraždy a masakre veľkostatkárov, bohatých roľníkov, ich rodín a klanov. Veľa roľníkov si nechcelo privlastniť cudzí majetok. Niektorí cez noc veľkostatkárom vrátili majetok, ktorý im vzali počas dňa, no pracovné brigády ČKS vo vidieckych oblastiach ich následne kritizovali za „nízke triedne povedomie.“

Aby podnietila triednu nenávisť, oklieštila ČKS tradičné čínske divadlo na nástroj propagandy. „Bielovlasé dievča“⁹, dobre známy príbeh triedneho útlaku, bol pôvodne o nesmrteľnej bytosti a nemal nič spoločného s triednymi konfliktami. Avšak pod perami armádnych pisateľov sa premenil na „modernú“ drámu, operu a balet používanú na podnecovanie triednej nenávisti. Keď Japonsko napadlo Čínu počas 2. svetovej vojny, ČKS nebojovala proti japonským vojskám. Namiesto toho napadla vládu Kuomintangu obvinením, že Kuomintang zradil krajinu tým, že nebojoval proti Japonsku. Aj v najkritičnejšom okamihu národnej pohromy podnecovala ľudí, aby boli proti vláde Kuomintangu.

Podnecovanie nás, aby proti sebe bojovali, je klasický trik ČKS. Strana vytvorila pravidlo triedneho zaradenia 95:5. 95 % populácie sa zaradí do rôznych tried, ktoré si vie ČKS získať na svoju stranu, zatiaľ čo zvyšných 5 % sa označí za triednych nepriateľov. Ľudia v rámci 95 % boli v bezpečí, ale voči zvyšným 5 % sa „bojovalo“. Zo strachu a aby sa ochránili, sa ľudia snažili byť súčasťou 95 %. To viedlo k mnohým prípadom, keď ľudia spôsobovali škodu druhým tým, že im nadávali a zraňovali ich. ČKS vo svojich mnohých politických kampaniach doviedla túto techniku provokácie do dokonalosti.

⁹ Bielovlasé dievča, čínska ľudová legenda, je príbehom božskej bytosti, ktorá žila v jaskyni a mala nadprirodzené schopnosti, ktorými odmeňovala cnosť a trestala zlo, podporovala spravodlivé a obmedzovala zlé. Avšak v čínskej „modernej“ dráme, opere a baletе bola vykreslená ako dievča, ktoré muselo utiecť do jaskyne, potom ako jej otca ubili na smrť, pretože ju odmietol vydať za starého vlastníka pozemku. Vlasy jej obeleli kvôli podvýžive. Tento príbeh sa stal najznámejšou „modernou“ divadelnou hrou v Číne a mal podnecovať k triednej nenávisti voči vlastníkom pozemkov.

Štvrtý zdedený rys: voľnosť pre spoločenskú spodinu – chuligáni a spoločenská spodina tvoria rady ČKS

Voľnosť pre spodinu spoločnosti vedie ku zlu a zlo musí využívať spodinu spoločnosti. Komunistické revolúcie často využívali vzbury chuligánov a spoločenskej spodiny. Napríklad počas Parížskej komúny sa diali vraždy, podpaľačstvo a násilnosti vedené spoločenskou spodinou. Dokonca aj Marx sa na tento „lumpenproletariát“¹⁰ pozeral zhora. V komunistickom manifeste Marx povedal: „Nebezpečná trieda, spoločenská spodina, tá pasívna hnijúca masa vyvrhnutá najnižšími vrstvami starej spoločnosti, môže tu a tam byť použitá ako hnutie proletárskej revolúcie, avšak jej životné podmienky ju predurčujú skôr ako úplatný nástroj reakcionárskych intríg.“ Na druhej strane, kvôli ich roztrieštenosti a nevedomosti boli roľníci Marxom a Engelsom považovaní za príliš nekvalifikovaných na to, aby sa mohli stať nejakou spoločenskou triedou.

ČKS rozvinula túto temnú stránku Marxovej teórie ďalej. Mao Ce-tung povedal: „Spoločenská spodina a chuligáni boli vždy spoločnosťou odmietaní, ale oni sú v skutočnosti najodvážnejší, najdôkladnejší a najpevnejší v revolúcii vo vidieckych oblastiach.“ Lumpenproletariát rozšíril násilnícku povahu ČKS a ustanovil skorú politickú moc komunistickej strany vo vidieckych oblastiach. Slovo „revolúcia“ v čínštine doslova znamená „vzatie životov“, čo všetkým dobrým ľuďom znie hrozne a katastroficky. Avšak strane sa podarilo dať „revolúcii“ pozitívny význam. Podobne, pri diskusii o pojme „lumpenproletariát“ v období kultúrnej revolúcie ČKS cítila, že „lumpen“ neznie dobre, a tak ho skrátila na „proletariát“.

Ďalšie správanie typické pre spodinu spoločnosti je, že hrá úlohu darebáka. Keď boli stranícki úradníci kritizovaní za to, že sa správajú ako tyrani, ukázali sklony k šikanovaniu a bez hanby vyslovili niečo v zmysle: „Máte pravdu, to je presne to, čo robíme. Skúsenosť Číny z posledných niekoľkých desaťročí vyžaduje, aby sme uplatnili túto silu demokratického diktátu. Je to demokratický diktát ľudu.“

Piaty zdedený rys: špionáž – infiltrovať sa, zasiahť nezhody, rozložiť a nahradiť

Okrem podvádzania, podnecovania k násiliu a využívania spodiny spoločnosti boli používané aj techniky špionáže a zasievania nezhôd. ČKS bola zručná v infiltrácii. Pred niekoľkými desaťročiami pracovali traja „najvýznamnejší“ tajní agenti ČKS, Čchien Čuang-fej, Li Kche-nung a Chu Pej-feng, v skutočnosti pre Čchen Kenga, riaditeľa špionážnej pobočky číslo 2 Ústredného výboru ČKS. Keď Čchien Čuang-fej pracoval ako dôverný tajomník Su En-cenga, riaditeľa Úradu pre vyšetrovanie Ústredného výboru Kuomintangu, napísal tajné informácie o prvom a druhom strategickom pláne KMT o obkľúčení vojsk ČKS v provincii Ťiang-si do listu s oficiálnym hlavičkovým papierom organizačného oddelenia Ústredného výboru KMT. Li Kche-nung potom osobne doručil správu Čou En-lajovi¹¹. V apríli 1930 bola v severovýchodnej oblasti Číny založená špeciálna organizácia dvojitych agentov financovaná Ústrednou pobočkou strany Kuomintang pre vyšetrovanie. Oficiálne podliehala Kuomintangu a bola riadená Čchien Čuang-fejom, ale v zákulisí bola ovládaná ČKS a vedená Čchen Kengom.

Li Kche-nung sa tiež pripojil k armádnemu veliteľstvu Kuomintangu ako lúštitel' šifier. Li

¹⁰ Lumpenproletariát, tento termín označuje triedu vyvrhel'ov všetkých tried spoločnosti. Termín bol prvýkrát použitý Marxom v knihe „Triedne boje vo Francúzsku“, 1848 – 1850.

¹¹ Čou En-laj (5. marec 1898 – 8. január 1976) bol druhým najdôležitejším mužom po Maovi v histórii ČKS. Bol vedúcou postavou ČKS a premiérom Čínskej ľudovej republiky od roku 1949 až do svojej smrti.

bol tým, kto rozlúštil naliehavú správu vzťahujúcu sa k zatknutiu a vzbure riaditeľa Úradu bezpečnosti ČKS Ku Šun-čanga¹². Čchien Čuang-fej okamžite poslal dešifrovanú správu Čou En-lajovi, čím zabránil, aby bola do siete chytená celá skupina špiónov.

Jang Teng-jing bol osobitným prokomunistickým zástupcom Ústredného vyšetrovacieho úradu KMT v Šanghaji. ČKS mu nariadila, aby zatkol a popravil tých členov strany, ktorých ČKS považovala za nespoľahlivých. Starší úradník z provincie Che-nan raz urazil vysoko postaveného funkcionára strany a jeho vlastní ľudia zaťahali za nitky a dostali ho na niekoľko rokov do väzenia Kuomintangu.

Počas čínskej občianskej vojny¹³ mala ČKS svojho tajného agenta v človeku, ktorého si Čankajšek¹⁴ držal v tesnej blízkosti. Liou Pchej generálporučík a námestník ministra obrany mal na starosti vysielanie armády KMT do boja. Liou bol v skutočnosti špión pracujúci pre ČKS. Ešte predtým, než sa armáda KMT dozvedela o svojej ďalšej úlohe, informácie o pláne na jej rozmiestnenie už prišli do Jen-anu, sídla ČKS. Komunistická strana podľa toho pripravila plán obrany. Siung Siang-chuej, tajomník a dôverný podriadený Chu Cung-nana¹⁵, vyrazil Čou En-lajovi Chuov plán vtrhnúť do Jen-anu. Takže keď Chu Cung-nan a jeho jednotky k Jen-anu dorazili, bol už opustený. Čou En-laj raz povedal: „Predseda Mao poznal Čankajškove vojenské rozkazy dávno predtým, než sa dostali k jeho vlastným vojenským veliteľom.“

Šiesty zdedený rys: lúpež – násilné drancovanie sa stáva „novým poriadkom“

Všetko, čo ČKS má, získala lúpežou. Keď dala dokopy Červenú armádu, aby zaviedla svoje vládnutie pomocou vojenskej sily, potrebovala peniaze na zbrane a strelivo, jedlo a oblečenie. ČKS získala finančné prostriedky tak, že utláčala miestnych boháčov a lúpila banky, čím sa správala rovnako ako banditi. Pri misii vedenej Li Sien-nienom¹⁶, jedným zo starších vodcov ČKS, uniesla Červená armáda najbohatšie rodiny z usadlostí v oblasti západnej provincie Chu-pej. Neuniesli však iba jednu jedinou osobu, ale jedného človeka z každej bohatej rodiny v klane. Unesení boli ponechaní nažive, aby ČKS mohla žiadať od ich rodín výkupné, ktoré slúžilo ako stála finančná podpora armády. Únosy a vyberanie výkupného trvali dovtedy, kým nebola Červená armáda uspokojená, alebo pokiaľ neboli zdroje rodín unesených úplne vydrancované; až potom boli rukojemníci poslaní domov, mnohí na pokraji smrti. Niektorí boli terorizovaní alebo mučení tak kruto, že zomreli skôr, než sa mohli vrátiť.

Prostredníctvom „rázneho zakročenia proti miestnym tyranom a zabavenia ich pôdy“, rozšírila ČKS svoje klamstvá a násilné drancovanie na celú spoločnosť a nahradila tradíciu „novým poriadkom“. Komunistická strana spáchala všetky druhy zlých skutkov, veľkých aj ma-

¹² Ku Šun-Čang bol pôvodne jedným z vedúcich predstaviteľov systému špeciálnych agentov ČKS. V roku 1931 bol Kuomintangom zatknutý a pomáhal im pri odhaľovaní mnohých tajných agentov ČKS. Všetkých osem členov Kuovej rodiny bolo neskôr zavraždených usmrtením a boli pochovaní na francúzskom koncesnom území v Šanghaji. Vid' „História atentátov ČKS“ (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).

¹³ Vojna medzi ČKS a Kuomintangom v júni 1946. Vojnu poznamenali tri po sebe nasledujúce bitky: Liao-si – Šen-jang, Chuaj – Chaj a Pej-pching – Tchien-t'in, po ktorých ČKS zvrhla vládu Kuomintangu, čo viedlo 1. októbra 1949 k založeniu Čínskej ľudovej republiky.

¹⁴ Čankajšek bol vodcom Kuomintangu a neskôr v exile sa stal prezidentom Tchaj-wanu.

¹⁵ Chu Cung-nan (1896 – 1962), pochádzal z okresu Siao-feng (v súčasnosti časťou okresu An-t'i), provincie Če-t'iang vykonával postupne tieto funkcie: zástupca veliteľa, výkonný veliteľ, náčelník štábu juhozápadných vojenských a administratívnych veliteľstiev Kuomintangu.

¹⁶ Li Sien-nien (1909 – 1992), jeden zo starších najvyšších vodcov ČKS. Bol prezidentom Číny v roku 1983. Hral dôležitú úlohu pri pomoci Teng Siao-pchingovi znovu získať moc v októbri 1976 na konci kultúrnej revolúcie.

lých, avšak dobrého nespravila nič. Ponúka drobné výhody, aby potom ľudí vyprovokovala k boju proti ostatným. Výsledkom je, že súciti a cnosť úplne vymizli a nahradili ich spory a zabíjanie. „Komunistická utópia“ je v skutočnosti zjemnený výraz pre násilné drancovanie.

Siedmy zdedený rys: boj – ničenie národného systému, tradičnej hierarchie a poriadku

Klamstvo, provokácie, použitie spoločenskej spodiny a špionáž, to všetko slúži na podnietenie kradnutia a boja. Komunistická filozofia boj podporuje. Komunistická revolúcia vôbec nebola iba nejakým neorganizovaným bitím, rozbíjaním či kradnutím. Mao povedal: „Hlavnými cieľmi útoku roľníkov sú miestni tyrani, zlé panstvo a veľkostatkári, ale neskôr tiež zasiahnu proti všetkým prejavom patriarchálnych myšlienok a inštitúcií, proti skorumpovaným funkcionárom v mestách a proti zlým praktikám a zvykom vo vidieckych oblastiach.“ Mao dal jasný pokyn zničiť celý tradičný systém a zvyky vidieka.

Súčasťou komunistického boja sú tiež ozbrojené sily a ozbrojený boj. „Revolúcia nie je nejakým večierkom, písaním eseje, kreslením obrázkov či vyšíváním; nemôže to byť také kultivované, také pokojné a jemné, také mierne, láskavé, zdvorilé, zdržanlivé a veľkodušné. Revolúcia je vzburá, akt násilia, ktorým jedna trieda zvrháva druhú.“ ČKS použila boj, keď sa pokúšala uchopiť štátnu moc násilím. O niekoľko desaťročí neskôr použila ČKS rovnaké praktiky boja, aby počas kultúrnej revolúcie „vychovala“ ďalšiu generáciu.

Ôsmy zdedený rys: odstránenie – ustanovuje rozsiahlu ideológiu genocídy

Komunizmus urobil veľa vecí s absolútnou krutosťou. ČKS sľúbila intelektuálom „nebo na zemi“. Neskôr ich označila za „pravičiarov“ a zaradila ich do smutne známej deviatej kategórie prenasledovaných ľudí, spolu s veľkostatkármi a špiónmi. Potom, čo sa ČKS dostala v roku 1949 k moci, zbavila veľkostatkárov a kapitalistov majetku, vyhladila triedu veľkostatkárov a bohatých roľníkov, zničila hierarchiu a poriadok na vidieku, zobrala autoritu miestnym osobnostiam, unášala bohatých a od ich rodín požadovala výkupné, vymývala mozgy vojnovým zajatcom, „prevychovávala“ priemyselníkov a kapitalistov, prenikla do Kuomintangu a spôsobila jeho rozpad, odtrhla sa od Komunistickej internacionály a zradila ju, pričom odstránila všetkých disidentov prostredníctvom politických hnutí a na svojich vlastných členov vyvíjala nátlak. Všetko, čo spravila, viedlo k neslobode. Všetky vyššie zmienené udalosti boli založené na teórii genocídy. Každé politické hnutie ČKS v minulosti bolo kampaňou teroru, s úmyslom spáchať genocídu. ČKS začala budovať teoretický systém genocídy vo svojej ranej fáze ako kombináciu svojich teórií tried, revolúcie, boja, násilia, diktatúry, hnutí a politických strán. To zahŕňa všetky skúsenosti, ktoré získala a nazbierala prostredníctvom svojich rôznych genocídnych praktík.

Základným prejavom genocídy ČKS je vymazanie svedomia a nezávislého myslenia. Týmto spôsobom slúži „vláda teroru“ základným záujmom ČKS. ČKS nielenže odstráni každého, kto je proti nej, ale môže vás zničiť, dokonca i keď ste na jej strane. Odstráni každého, kto podľa nej má byť odstránený. V dôsledku toho žije každý v tieni teroru a boj sa ČKS.

Deviaty zdedený rys: ovládanie – povaha strany ovláda celú stranu a následne zvyšok spoločnosti

Všetky zdedené charakteristiky smerujú k dosiahnutiu jediného cieľa: ovládať ľudí pro-

stredníctvom teroru. Komunistická strana svojimi zločinmi ukázala, že je prirodzeným nepriateľom všetkých existujúcich spoločenských síl. Od svojho počiatku sa prebýjala jednou krízou za druhou a kríza o prežitie bola tou najkritickejšou. ČKS existuje v stave neustáleho strachu o svoje prežitie. Jej jediným cieľom je zachovať svoju vlastnú existenciu a moc, to je jej najvyššia meta. Aby zachovala svoju upadajúcu moc, je v pravidelných intervaloch nútená uchýliť sa k ešte diabolskejším praktikám. Záujem strany nie je záujmom žiadneho jej jednotlivého člena a ani súhrnom záujmov jednotlivých členov. Je to skôr záujem strany ako kolektívnej entity, ktorý je povýšený nad záujem jednotlivca.

„Povaha strany“ je najdiabolskejšou črtou tohto zlého ducha. Povaha strany sa zmocňuje ľudskej povahy natoľko, že Číňania stratili svoju ľudskosť. Napríklad Čou En-laj a Sun Ping-wen boli kamaráti. Keď Sun Ping-wen zomrel, Čou En-laj si adoptoval jeho dcéru Sun Wej-š'. Počas kultúrnej revolúcie bola Sun Wej-š' pokarhaná. Neskôr zomrela vo väzbe, keď jej do hlavy vrazili dlhý klinec. Príkaz k jej zatknutiu podpísal jej nevlastný otec, Čou En-laj.

Jedným z raných vodcov ČKS bol Žen Pi-š', ktorý mal počas vojny s Japonskom na starosti predaj ópia. Ópium bolo v tej dobe symbolom invázie cudzincov, keďže Briti využili dovoz ópia do Číny, aby vyčerpali čínsku ekonomiku a spravili Číňanov závislými na ópiu. Žen sa odvážil vysadiť ópium rozľahlú oblasť, kvôli jeho „zmyslu pre stranické cítenie“, čím riskoval všeobecné odsúdenie. Kvôli citlivej a ilegálnej povahe obchodovania s ópiom používala ČKS slovo „mydlo“ ako krycie meno pre ópium. ČKS použila príjmy z nedovoleného obchodovania s drogami so susednými krajinami na financovanie svojej existencie. Pri príležitosti stého výročia Ženovho narodenia jeden z čínskych vodcov novej generácie vo svojom prejave vysoko chválil Ženov „stranícky talent“ alebo jeho zmysel pre stranické cítenie, vyhlasujúc, že „Žen mal vynikajúci charakter a bol príkladným členom strany. Mal tiež pevnú vieru v komunizmus a neobmedzenú oddanosť stranickým záležitostiam.“

Ďalším príkladom stranického talentu bol Čang S'-te. Strana tvrdila, že zomrel v dôsledku náhleho zvrútenia pece, ale iní tvrdili, že zomrel, keď pražil ópium. Keďže Čang S'-te bol tičným človekom, ktorý slúžil v Ústrednej strážnej divízii a nikdy nepožiadaval o povýšenie, hovorilo sa, že „jeho smrť má väčšiu váhu ako hora Tchaj-šan“, čo znamenalo, že jeho život mal veľký význam.

Ďalší príkladný člen strany, Lej Feng, bol tiež veľmi známy ako „klinec, ktorý nikdy nehrdzavie a dobre slúži stroju revolúcie“. Po dlhú dobu boli Lej a Čang dávaní ostatným za vzor, ich príklad mal vychovávať Číňanov k vernosti strane. Mao Ce-tung povedal: „Sila príkladu je bezmedzná.“ Veľa umelo vytvorených „hrdinov“ slúžilo strane ako príklad „železnej vôle a princípov ducha strany“.

Po získaní moci spustila ČKS agresívnu kampaň kontroly mysle na vytváranie mnohých nových „nástrojov“ a „klinecov“ z nasledujúcich generácií. Strana vytvorila súbor „vhodných myšlienok“ a rozmedzie stereotypného správania. Tieto ustanovené pravidlá boli pôvodne uplatňované vnútri strany, rýchle sa ale rozšírili na celú verejnosť. Tieto myšlienky a opatrenia slúžili „v mene národa“ k vymývaniu mozgov ľudí, aby vyhovovali skazenému mechanizmu ČKS.

II. Nečestný vznik ČKS

ČKS hovorí o svojej skvelej histórii, v ktorej prechádzala od víťazstva k víťazstvu. Ide však iba o pokus prikrášliť a vychváliť obraz ČKS v očiach verejnosti. V skutočnosti ČKS nemá vôbec nič, čím by sa mohla chváliť. Svoju moc dokázala založiť a udržiavať si iba pomocou deviatich zlých zdedených rysov.

ČKS vyrastala na hrudi Sovietskeho zväzu

„S výstrelom prvého dela počas Októbrovej revolúcie k nám dorazil marxizmus a leninizmus.“ Takto strana vykresľovala ľudom samú seba. Keď však bola strana prvýkrát založená, bola len ázijskou pobočkou Sovietskeho zväzu. Strana bola od začiatku podvodníka.

Počas zakladajúceho obdobia nemala strana žiadne peniaze, žiadnu ideológiu, ani žiadne skúsenosti. Nemala žiaden základ, na ktorom mohla stavať. ČKS sa pripojila ku Kominternu, aby mohla spojiť svoj osud s existujúcou násilnou revolúciou. Násilná revolúcia ČKS bola iba potomkom Marxovej a Leninovej revolúcie. Kominternu bola globálnou centrárou slúžiacou k zvrhnutiu politických mocí po celom svete a ČKS bola jednoducho východnou vetvou sovietskeho komunizmu, nástrojom imperializmu ruskej Červenej armády. Komunistická strana Sovietskeho zväzu potajme riadila násilné politické prevraty a ČKS nasledovala jej inštrukcie vo svojej politickej, intelektuálnej a organizačnej línii. ČKS od nej odkopírovala tajné a podvrtné spôsoby, pomocou ktorých môže cudzia ilegálna organizácia prežiť, prevzatím extrémneho dozoru a kontrolných opatrení. Sovietsky zväz bol oporou a patrónom ČKS.

Ústava ČKS, schválená Prvým kongresom ČKS, bola formulovaná Kominternou na základe marxizmu-leninizmu, teórií triedneho boja, diktatúry proletariátu a organizačnej štruktúry strany. Základy poskytla ústava Komunistickej strany Sovietskeho zväzu. Duch ČKS pochádza z ideológie dovezenej zo Sovietskeho zväzu. Čchen Tu-siou, jeden z najvyšších funkcionárov ČKS, mal odlišné názory od Maringa, predstaviteľa Kominterny. Maring napísal Čchenovi niekoľko poznámok, v ktorých prehlásil, že ak sa Čchen považuje za skutočného člena komunistickej strany, musí sa riadiť rozkazmi Kominterny. Napriek tomu, že Čchen Tu-siou bol jedným zo zakladateľov ČKS, nemohol robiť nič iné ako poslúchať rozkazy. V skutočnosti bol on i strana obyčajnými podriadenými Sovietskeho zväzu.

Čchen Tu-siou počas Tretieho národného kongresu ČKS v roku 1923 verejne priznal, že strana bola financovaná takmer výlučne z príspevkov sovietskej Kominterny. Kominternu prispela ČKS viac ako 200 000 jüanov, no s neuspokojivými výsledkami. Kominternu obvinila ČKS, že nie je dosť usilovná vo svojich snahách.

Podľa neúplných štatistík z odtajnených dokumentov strany prijala ČKS od októbra 1921 do júna 1922 celkom 16 655 čínskych jüanov. V roku 1924 dostala 1 500 USD a 31 927,17 jüanov, v roku 1927 dostala 187 674 jüanov. Mesačný príspevok Kominterny bol v priemere okolo 20 000 jüanov. Už vtedy sa používali taktiky, ktoré ČKS používa dodnes, ako lobovanie, metóda zadných dverí, ponúkание úplatkov a vyhrážanie sa. Kominternu obvinila ČKS z neustáleho lobovania za finančné príspevky.

„Využívajú rôzne zdroje financovania (napr. Medzinárodný komunikačný úrad, predstavitel'ov Kominterny a vojenských organizácii atď.), aby si zabezpečili finančné prostriedky, pretože jedna organizácia nevie, že iná organizácia im už pridělila finančné prostriedky... Zaujímavé je, že rozumejú psychológii našich sovietskych súdruhov. Čo je najdôležitejšie, vedia ako zaobchádzať odlišne s rôznymi súdruhmi, ktorí majú na starosti rozdeľovanie finančných prostriedkov. Keď tušia, že ich nebudú môcť dostať normálnymi prostriedkami, posúvajú stretnutia. Nakoniec použijú najhrubšie prostriedky vydierania, ako napríklad šírenie klebiet, že niektorí radoví funkcionári majú konflikty so Sovietmi, a že peniaze sú poskytované vojenským diktátorom a nie ČKS.“¹⁷

¹⁷ Jang Kchuej-sung: „Prehľad finančných podpôr, ktoré Moskva poskytla ČKS v rokoch 1920 až 1940 (1)“, č. 27, webová edícia 21. storočia (30. 6. 2004). Web: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (čínsky).

Prvá aliancia Kuomintangu a ČKS – parazit preniká do jadra a sabotuje Severný pochod¹⁸

ČKS vždy učila ľudí, že Čankajšek zradil Národné revolučné hnutie¹⁹ a donútil ČKS, aby povstala v ozbrojenej vzbure.

V skutočnosti je ČKS parazit a posadajúci duch. Spolupracovala s Kuomintangom v prvej aliancii Kuomintangu s ČKS kvôli zväčšeniu svojho vplyvu a zneužila k tomu Národnú revolúciu. Navyše sa ČKS usilovala spustiť Sovietskmi podporovanú revolúciu a uchopiť moc. V skutočnosti jej túžba po moci zničila a zradila Národné revolučné hnutie.

Na druhom Národnom zjazde ČKS v júli 1922 dominovali tí, ktorí boli proti spojenectvu s Kuomintangom, pretože členovia strany sa nevedeli dočkať, kedy sa chopia moci. Avšak Kominterneta vetovala rezolúciu prijatú na zjazde a nariadila ČKS, aby sa pripojila ku Kuomintangu.

Počas prvej aliancie s Kuomintangom usporiadala ČKS v januári 1925 Štvrtý národný zjazd v Šanghaji, na ktorom bola vznesená otázka vodcovstva v Číne. Stalo sa to predtým, než Sunjatsen²⁰ 12. marca 1925 zomrel. Ak by nezomrel, terčom ČKS usilujúcej sa o získanie moci by sa stal namiesto Čankajška on.

S podporou Sovietskeho zväzu sa ČKS bezohľadne chopila politickej moci vo vnútri Kuomintangu počas jeho aliancie s ČKS. Tchang Pching-šan (1886 – 1956, jeden z prvých vodcov ČKS v provincii Kuang-tung) sa stal ministrom Ústredného personálneho oddelenia Kuomintangu. Tajomníkovi ministerstva práce Feng Ťu-pchovi (1899 – 1954, jeden z prvých vodcov ČKS v provincii Kuang-tung) bola zverená plná moc pri jednaní ohľadom všetkých záležitostí súvisiacich s prácou. Lin Cu-chan (alebo Lin Po-čchü, 1886 – 1960, jeden z prvých členov ČKS) sa stal ministrom pre záležitosti vidieka, zatiaľ čo Pcheng Pchaj (1896 – 1929, jeden z vodcov ČKS), bol tajomníkom na tomto ministerstve. Mao Ce-tung nastúpil do funkcie ministra propagandy na ministerstve propagandy Kuomintangu. Vojské školy a vedenie armády boli vždy stredobodom pozornosti ČKS: Čou En-laj zastával pozíciu riaditeľa politického oddelenia Chuang-pchuskej vojenskej akadémie a Čang Šen-fu (alebo Čang Song-nian, 1893 – 1986, jeden zo zakladateľov ČKS, ktorý priviedol Čou En-laja do ČKS) bol jeho spoluriaditeľom. Čou En-laj sa stal tiež riaditeľom oddelenia, ktoré malo na starosti sudcov a advokátov. On dosadil na rôzne miesta viacero ruských vojenských poradcov. Veľa komunistov zastávalo na vojenských školách Kuomintangu funkcie politických inštruktorov a členov učiteľského zboru. Členovia ČKS slúžili tiež ako predstavitelia strany Kuomintang na rôznych úrovniach Národnej revolučnej armády.²¹ Bolo tiež stanovené, že bez podpisu predstaviteľov ČKS sa žiaden príkaz nepovažoval za platný. V dôsledku tohto parazitného pripútania sa komunistov k Národnému revolučnému hnutiu sa počet členov ČKS drasticky zvýšil z menej ako 1 000 v roku 1925 na 30 000 v roku 1928.

Vo februári 1926 sa začal tzv. Severný pochod. Od októbra 1926 do marca 1927 zahájila ČKS tri ozbrojené povstania v Šanghaji. Neskôr napadla vojenské veliteľstvá Severného pochodu, no bez úspechu. V provincii Kuang-tung sa skupinky demonštrantov každý deň stretávali v násilných konfliktoch s políciou. Takéto násilnosti spôsobili čistku v ČKS vedenú Ku-

¹⁸ Severný pochod bol vojenskou kampaňou vedenou Čankajškom v roku 1927, ktorá bola zamýšľaná na zjednotenie Číny pod vládou Kuomintangu a ukončenie vlády lokálnych vojenských veliteľov. Čo sa týka týchto cieľov, kampaň bola veľmi úspešná. Počas severného pochodu uzavrela ČKS s Kuomintangom spojenectvo.

¹⁹ Revolučné hnutie počas spojenectva ČKS a Kuomintangom, poznačené Severným pochodom.

²⁰ Sunjatsen (1866 – 1925), zakladateľ modernej Číny.

²¹ Národná revolučná armáda riadená Kuomintangom bola národnou armádou Čínskej republiky. Počas obdobia spojenectva ČKS a Kuomintangu do nej patrili aj členovia ČKS.

omintangom 12. apríla 1927.²²

V auguste 1927 zahájili členovia ČKS vo vnútri revolučnej armády Kuomintangu Nan-čchangské povstanie, ktoré bolo rýchlo potlačené. V septembri ČKS zahájila Povstanie jesennej úrody, aby zaútočila na Čang-šan, no útok bol taktiež potlačený. ČKS si začala vytvárať v armáde systém kontroly, pričom sa „pobočky strany dostali na úroveň rôť v armáde“ a súčasne utiekla do horskej oblasti Ťing-kang-šanu, v provincii Ťiang-si²³, kde získala vládu nad roľníkmi.

Povstanie roľníkov v Chu-nane – podnecovanie spodiny spoločnosti k vzbure

Počas tzv. Severného pochodu, keď bola Národná revolučná armáda vo vojne s vojenskými veliteľmi, podnecovala ČKS povstania vo vidieckych oblastiach v snahe uchopiť moc.

Povstanie roľníkov v Chu-nane v roku 1927 bolo vzburou zberby, spoločenskej spodiny, rovnako ako dobre známa Parížska komúna v roku 1871 – prvé komunistické povstanie. Francúzi a cudzinci, ktorí boli toho času v Paríži, boli svedkami toho, že Parížska komúna bola iba skupinou pustošiacich potulných banditov bez vízie. Bývali v nádherných budovách a rozľahlých vilách, jedli extravagantné a luxusné jedlá, ich jediným záujmom bolo užiť si chvíľkové šťastie a neznepokojovali sa budúcnosťou. Počas povstania Parížskej komúny cenzurovali tlač. Ako rukojemníka si vzali kráľovho kazateľa, parížskeho arcibiskupa Georgesa Darboye, ktorého neskôr zastrelili. Pre osobné potešenie kruto zabili 64 duchovných, zapalovali paláce a ničili vládne kancelárie, súkromné rezidencie, pamiatky a pamätné stĺpy. Bohatstvom a krásou sa hlavnému mestu Francúzska predtým nevyrovnalo žiadne mesto v Európe. Avšak počas povstania Parížskej komúny zostal z budov popol a z ľudí kostry. V histórii iba zriedkakedy dochádzalo k takýmto zverstvám a krutostiam.

Mao Ce-tung priznal: „Je pravda, že vidiecki roľníci sú v určitom zmysle nedisciplinovaní. Roľnícke združenie zo svojej pozície najvyššej autority nedovolí vlastníkom pozemkov do ničoho hovoriť. Utláčajú vlastníka pozemku a snažia sa ho v takejto pozícii udržať. Roľníci sa vyhrážajú: ‚Dáme vaše mená na zoznam (reakcionárov)!‘ Trestajú miestnych tyranov a zlú vidiecku šľachtu, požadujú od nich príspevky a rozbíjajú nosidlá, v ktorých sa prepravujú. Ľudia zaplavujú domy tyranov, vidieckej šľachty a tých, čo sú proti združeniu roľníkov, zabíjajú ich dobytok a konzumujú ich obilie. Dokonca sa povalujú na slonovinu vykladaných posteliach, ktoré patria mladým dámam v domácnostiach miestnych tyranov a vidieckej šľachty. Pri najmenšej provokácii ich zatýkajú. Zatknutým nasadzujú vysoké papierové čapice a vedú ich cez dedinu, kričiac: ‚Vy špinaví vlastníci pozemkov, teraz viete, kto sme!‘ Tým, že si robia, čo chcú, obrátili všetko hore nohami a vytvorili na vidieku teror.“

Ale Mao tieto „nedisciplinované“ aktivity vo svojom prehlásení plne podporil so slovami: „Povedať to bez príkras, je nutné, aby sa na nejakú dobu v každej vidieckej oblasti zaviedol teror, v opačnom prípade by nebolo možné potlačiť aktivity kontrarevolucionárov alebo zvrhnúť moc šľachty. Musia sa prekročiť stanovené hranice, aby sa nesprávne mohlo označiť za správne, inak nesprávne nemôže byť správnym... Mnoho ich činov v období revolúcie, pri ktorých sa zdalo, že zachádzajú príliš ďaleko, boli v skutočnosti práve tým, čo revolúcia vyžadovala.“

²² 12. apríla 1927 inicioval Kuomintang, vedený Čankajškom, vojenskú operáciu proti ČKS v Šanghaji a niekoľkých ďalších mestách. Od 12. apríla 1927 až do konca roka 1927 bolo v Šanghaji viac ako 5000 členov ČKS zajatých a mnoho z nich bolo zabitých.

²³ Ťing-kang-šanská horská oblasť je považovaná za prvú vidiecku revolučnú základňu ČKS a je nazývaná „kolískou Červenej armády“.

„Protijaponská“ operácia na severe – útek porazených

ČKS označila „Dlhý pochod“ za protijaponskú operáciu na severnej hranici. „Dlhý pochod“ podávala ako čínsku revolučnú rozprávku a tvrdila, že to bol „manifest“, „propagandistický tím“ a „rozsievací stroj“, ktorý skončil víťazstvom ČKS a porážkou jej nepriateľov.

ČKS vymýšľala takéto zjavné klamstvá o pochode na sever a boji proti Japoncom, aby zakryla svoje zlyhania. Od októbra 1933 do januára 1934 utrpela komunistická strana totálnu porážku. Počas piatej operácie vedenej Kuomintangom, ktorá mala za cieľ obklúčiť a zničiť ČKS, strácala strana jednu vidiecku pozíciu za druhou. Ako sa jej základne neustále zmenšovali, Červená armáda musela utiecť. Takto v skutočnosti vznikol „Dlhý pochod“.

„Dlhý pochod“ bol v skutočnosti zameraný na prerazenie si cesty z obklúčenia a útek do Vonkajšieho Mongolska a Sovietskeho Ruska po oblúku, ktorý viedol najprv na západ a potom na sever. Takto by mohla ČKS v prípade porážky uniknúť do Sovietskeho zväzu. Keďže tento oblúk viedol popri Vonkajšom Mongolsku, Kuomintang nemohol napadnúť ČKS z oboch strán. Keď tam prišli, mohla ČKS v prípade porážky uniknúť do Sovietskeho zväzu. Rozhodli sa vydať sa cez Šan-si a Suej-juan. Tým, že pochodovali cez tieto severné provincie, mohli na jednej strane tvrdiť, že sú „proti-japonskí“ a získať si tak srdcia ľudí. Na druhej strane, tieto oblasti boli bezpečné, keďže žiadne japonské vojská tam neboli rozmiestnené. Oblasť okupovaná japonskou armádou bola pozdĺž Veľkého čínskeho múra. O rok neskôr, keď ČKS konečne dorazila do Šan-pej (severnej časti provincie Šan-si), klesol počet vojakov v Červenej armáde z 80 000 na 6 000.

Si-anský incident – ČKS úspešne zasiala nezhody a druhýkrát sa zavesila na Kuomintang

V decembri 1936 uniesli Čang Süe-liang a Jang Chu-čcheng, dvaja generáli Kuomintangu, Čankajška v Si-ane. Tejto udalosti sa odvtedy hovorí Si-anský incident.

Podľa učebníc ČKS bol Si-anský incident „vojenským pučom“, ktorý iniciovali Čang a Jang a dali tým Čankajškovi ultimátum: „Život alebo smrť“. Bol donútený zaujať stanovisko proti japonským okupantom. Čou En-laj bol údajne pozvaný do Si-anu ako zástupca ČKS, aby pomohol vyjednať mierové riešenie. Vyjednávania rôznych skupín v Číne viedlo k tomu, že incident sa skončil zmierom a tak ukončil desať rokov trvajúcu občiansku vojnu a viedol k začiatku jednotnej národnej aliancie proti Japoncom. V dejepisných učebniciach ČKS sa uvádza, že tento incident bol rozhodujúcim obratom pre Čínu, ktorá sa otriasala v kríze. ČKS popisuje samu seba ako vlasteneckú stranu, ktorá berie do úvahy záujmy celého národa.

Čoraz viac dokumentov však odhaľuje, že okolo Jang Chu-čchenga a Čang Süe-lianga sa predtým, ako k Si-anskému incidentu došlo, točilo mnoho špiónov ČKS. Príkladom je tajný člen ČKS, Liou Ting, ktorého predstavila Čang Süe-liangovi pani Sung Čching-ling, manželka Sun Yat-sena, sestra pani Chiang. Liou Ting hral v Si-anskom incidente takú významnú rolu, že po incidente ho Mao Ce-tung chválil: „Liou Ting vykonal v Si-anskom incidente záslužnú prácu.“ Medzi tými, ktorí pracovali po boku Jang Chu-čchenga, bola i jeho vlastná žena Sie Pao-čen (členka ČKS), ktorá pracovala v Jangovom politickom oddelení armády. Sie sa za Jang Chu-čchenga vydala so súhlasom ČKS v januári 1928. Váženým hosťom v Jangovom dome bol v tej dobe iný člen strany, Wang Ping-nan, ktorý sa neskôr stal námestníkom ministra zahraničných vecí ČKS. Boli to títo členovia ČKS okolo Janga a Čanga, ktorí priamo iniciovali puč.

Na začiatku incidentu chceli vodcovia ČKS Čankajška zabiť, aby sa pomstili za jeho predchádzajúce utlačanie ČKS. V tom čase mala ČKS v severnej provincii Ša-an-si veľmi slabú základňu a hrozilo jej nebezpečenstvo, že by v jedinej bitke bola úplne odstránená. ČKS využila všetky svoje nadobudnuté podvodné zručnosti a podnietila Čanga a Janga k únosu. Aby bolo možné zastaviť Japoncov a zabrániť im v útoku na Sovietsky zväz, Stalin osobne napísal Ústrednému výboru ČKS a nariadil, aby nezabíjali Čankajška, ale aby s ním znova spolupracovali. Mao Ce-tung a Čou En-laj si uvedomili, že s obmedzenou silou ČKS nemôžu Kuomintang zničiť; keby Čankajška zabili, boli by porazení a dokonca odstránení, pretože armáda Kuomintangu by sa za smrť svojho vodcu pomstila. Za týchto okolností ČKS zmenila taktiku. ČKS po druhýkrát donútila Čankajška akceptovať spoluprácu, v mene jednotného odporu proti Japoncom.

ČKS najskôr zinscenovala puč a namierila na Čankajška zbraň. Potom obrátila svoj postoj a prinútila ho, aby ČKS znovu prijal. Tým ČKS nielen unikla hrozbe úplného rozpadu, ale využila príležitosť a druhýkrát sa zavesila na vládu Kuomintangu. Červená armáda sa potom rýchlo premenila v Ôsmy zbor armády a stala sa väčšou a mocnejšou ako predtým. Ako je vidieť, podvodnícke zručnosti ČKS sú neprekonateľné.

Vojna s Japonskom – ČKS zabíja požičanými zbraňami a rastie

Keď v roku 1937 vypukla vojna proti Japonsku, Kuomintang mal viac ako 1,7 miliónov ozbrojených vojakov, lode o celkovom výtlaku 110 000 ton a asi 600 bojových lietadiel rôznych druhov. Celková veľkosť armády ČKS, vrátane novej štvrtej armády, ktorá bola nanovo zoskupená v novembri 1937, nepresiahla 70 000 ľudí. Jej sila bola oslabená vnútornými nezhodami medzi frakciami a mohla byť odstránená v jedinej bitke. ČKS si uvedomila, že ak by mala čeliť Japoncom v boji, nebola by schopná poraziť ani jedinú divíziu japonských vojsk. V očiach ČKS bolo dôležitejšie udržať si moc, než zaistiť prežitie národa, preto tak zdôrazňovala tzv. „národnú jednotu“. Preto počas spolupráce s Kuomintangom uplatnila ČKS tichú vnútornú politiku, v ktorej dávala prednosť boju o politickú moc.

Potom, čo 18. septembra 1931 Japonci obsadili mesto Šen-jiang a rozšírili tak svoju kontrolu nad veľkými oblasťami na severovýchode Číny, ČKS prakticky bojovala bok po boku s japonskými okupantmi, aby porazila Kuomintang. Vo vyhlásení napísanom ako reakcia na japonskú okupáciu ČKS nabádala ľudí v oblastiach kontrolovaných Kuomintangom, aby sa búrili, vyzývajúc „robotníkov k štrajku, roľníkov k rebélii, študentov k bojkotu ich tried, chudobných k tomu, aby prestali pracovať a vojakov k vzbure“, len aby tak mohla zvrhnúť vládu nacionalistov.

ČKS niesla transparent vyzývajúci k odporu voči Japoncom, ale k dispozícii mala iba miestne armádne zložky a partizánske skupiny v táboroch ďaleko od prvých línií. Okrem niekoľkých bitiek, vrátane jednej pri Pching-singskom priesmyku, ČKS k vojne proti Japoncom príliš neprispela. Namiesto toho svoju energiu vložila do rozšírenia svojej vlastnej základne. Keď sa Japonci vzdávali, ČKS včlenila vojakov, ktorí sa vzdali, do svojej armády a tvrdila, že sa rozšírila na viac ako 900 000 vojakov a 2 milióny členov ľudových milícií. Keď ČKS bojovala proti Japoncom, armáda Kuomintangu bola v predných líniách v podstate sama a vo vojne stratila viac ako 200 maršalov. Veliaci dôstojníci na strane ČKS neutrpeli takmer žiadne straty. ČKS však v učebniciach dodnes tvrdí, že Kuomintang Japoncom neodporoval, a že to bola ČKS, kto priniesol veľké víťazstvo vo vojne proti Japoncom.

Náprava v Jen-ane – vytvorenie najhroznejších metód prenasledovania

V mene boja proti Japoncom pritiahla ČKS do Jen-anu nespočítateľne mnoho mladých

vlastencov, no následne boli tisíce z nich počas nápravného hnutia v Jen-ane prenasledovaní. Odvtedy ako ČKS získala kontrolu nad Čínou, vykresľovala Jen-an ako revolučnú „svätú zem“, nikdy však nespomenula zločiny, ktoré spáchala počas nápravy.

Nápravné hnutie v Jen-ane bolo najväčšou, najtemnejšou a najdivokejšou hrou moci, ktorá sa kedy v ľudskom svete uskutočnila. V mene očistenia od buržoázných jedov zbavila strana spoločnosť morálky, nezávislého myslenia, slobody konania, tolerancie a dôstojnosti. Prvým krokom k náprave bolo vytvoriť pre každého človeka osobný záznam, ktorý zahŕňal: 1) osobné vyhlásenie; 2) históriu politického života; 3) rodinné zázemie a spoločenské väzby; 4) životopis a popis ideologickej premeny; 5) hodnotenie podľa straníckych zásad.

V osobnom zázname musel človek uviesť všetkých svojich známych od narodenia, všetky dôležité udalosti a čas a miesto, kde sa stali. Ľudia boli vyzývaní, aby si opakovane písali záznamy a akékoľvek opomenutia boli vnímané ako známky nečistoty. Človek musel popísať všetky spoločenské aktivity, ktorých sa kedy zúčastnil, hlavne tie, ktoré sa vzťahovali k vstúpeniu do strany. Dôraz bol kladený na osobné myšlienkové pochody počas týchto spoločenských aktivít. Hodnotenie podľa straníckych zásad bolo ešte dôležitejšie a človek musel priznať akékoľvek protistranícke myšlienky alebo správanie, ktoré sa odrazilo v jeho vedomí, reči, pracovných postojoch, každodennom živote alebo spoločenských aktivitách. Napríklad, pri hodnotení vlastného svedomia mal človek pozorne preskúmať, či niekedy po vstupe do strany alebo do armády uprednostnil osobný záujem, či stranícku prácu použil na osobné obohatenie, či zakolísal vo viere v revolučnú budúcnosť, či sa bál smrti počas bojov alebo či mu chýbajú rodinní príslušníci a manželka. Neboli žiadne objektívne štandardy, takže takmer u každého sa našiel problém.

Používal sa nátlak, aby sa získali „priznania“ od kádrov, ktorí prechádzali inšpekčnými kontrolami, aby sa odstránili „skrytí zradcovia“. Viedlo to k veľkému počtu falošných a krivých obvinení a k prenasledovaniu veľkého počtu kádrov. Počas nápravy bol Jen-an nazývaný „miestom očisty ľudskej povahy“. Jeden pracovný tím vstúpil na Univerzitu vojenských záležitostí a politiky, aby preskúmal osobnú históriu kádrov, čo malo za následok dvojmesačný červený teror. Na získanie priznania boli použité rôzne metódy. Ľuďom prikázali, aby sa priznali a ukázali im, ako sa majú priznať. Existovali „skupinové presvedčovania“, „päťminútové presvedčovania“, osobné rady, priznania a identifikácia „red'kvičiek“ (t. j., ľudí červených na povrchu, ale bielych vo vnútri). Tiež bola použitá metóda „fotografovania“, keď všetkých postavili na pódium do radu a robili výsluch. Tí, ktorí znervózneli, boli označení za podozrivých a stali sa terčom vyšetrovania.

Dokonca i zástupcovia Kominterny upustili neskôr od metód používaných počas nápravy, hovoriac, že situácia v Jen-ane bola deprimujúca. Ľudia sa jeden s druhým neodvážili komunikovať. Každý človek mal obavy a všetci boli nervózni a báli sa. Nikto sa neodvážil povedať pravdu alebo zastať sa priateľov, s ktorými sa zle zaobchádzalo, pretože každý sa snažil zachrániť si svoj vlastný život. Skazení ľudia – tí, ktorí pochlebovali, klamali a urážali ostatných – boli povýšení. Ponižovanie sa v Jen-ane stalo bežnou vecou – buď ponižiť blízkych priateľov alebo ponižiť seba. Ľudia boli privedení na pokraj šílenstva, boli prinútení opustiť dôstojnosť, zmysel pre česť, hanbu a vzájomnú lásku, aby si tak zachránili svoje vlastné životy a prácu. Prestali vyjadrovať svoje vlastné názory a miesto nich recitovali články straníckych vodcov.

Odkedy sa ČKS chopila moci v Číne, rovnaký systém útlaku bol použitý vo všetkých jej politických aktivitách.

Tri roky občianskej vojny – zrada vlasti kvôli moci

Ruská buržoázna revolúcia vo februári 1917 bola relatívne miernym povstaním. Cár dal záujmy krajiny na prvé miesto a namiesto odporu sa vzdal trónu. Lenin sa rýchlo vrátil

z Nemecka do Ruska, zinscenoval ďalší prevrat a v mene komunistickej revolúcie zavraždil revolucionárov kapitalistickej triedy, ktorí zvrhli cára a potlačil tak ruskú buržoázu revolúciu. ČKS, podobne ako Lenin, zožala plody nacionalistickej revolúcie. Keď skončila vojna s Japonskom, zahájila ČKS tzv. „Čínsku občiansku vojnu“ (1946 – 1949) na zvrhnutie vlády Kuomintangu, čo Číne prinieslo ďalšiu vojnovú pohromu.

ČKS je známa svojou „stratégiou más“, obetuje obrovský počet ľudí, aby vyhrala bitku. V niekoľkých bojoch s Kuomintangom, vrátane bojov v Liao-si – Šen-jiang, Peking – Tchien-ťin a Chuaj – Chaj²⁴, použila ČKS tie najprimitívnejšie, barbarské a neľudské taktiky, v ktorých obetovala obrovské množstvo svojich vlastných ľudí. Keď obliehala mesto Čchang-čchun v provincii Ťi-lin na severovýchode Číny, Ľudová oslobodenecká armáda (ĽOA) zakázala ľuďom opustiť mesto, aby sa vyčerpali zásoby potravín. Počas dvojmesačného obliehania Čchang-čchunu zomrelo od hladu a mrazu takmer 200 000 ľudí. No ĽOA nedovolila ľuďom odísť. Keď sa boje skončili, ČKS bez pocitu hanby tvrdila, že „oslobodila Čchang-čchun bez jediného výstrelu“.

V rokoch 1947 a 1948 podpísala ČKS so Sovietskym zväzom „Char-pinskú dohodu“ a „Moskovskú dohodu“, vzdala sa národného majetku a darovala nerastné suroviny na severovýchode Sovietskemu zväzu výmenou za plnú podporu v zahraničných vzťahoch a vojenských záležitostiach. Podľa týchto dohôd mal Sovietsky zväz dodať ČKS 50 lietadiel. ČKS mala v dvoch dodávkach dostať zbrane, ktoré zostali po porazených Japoncoch a dostala možnosť kúpiť za nízku cenu muníciu a vojenské zásoby, ktoré kontroloval Sovietsky zväz na severovýchode Číny. Ak by Kuomintang zaútočil na severovýchode po zemi a zo vzduchu, Sovietsky zväz by tajne podporil armádu ČKS. Sovietsky zväz mal tiež pomôcť ČKS získať kontrolu nad Sin-ťiangom na severozápade Číny; ČKS a Sovietsky zväz mali vytvoriť spojenecké vojenské letectvo a Sovietsky zväz mal pomôcť vyzbrojiť 11 divízií armády ČKS a dopraviť jednu tretinu zbraní dodaných Američanmi (v hodnote 13 miliárd USD) na severovýchod Číny.

Kvôli získaniu podpory Sovietov sľúbila ČKS Sovietskemu zväzu zvláštne prepravné výsady na severovýchode a to na zemi aj vo vzduchu. Ďalej ponúkla Sovietskemu zväzu informácie o krokoch vlády KMT a americkej armády; poskytla Sovietskemu zväzu plodiny zo severovýchodu (bavlnu a sójové bôby) a vojenské zásoby výmenou za moderné zbrane; udelila Sovietskemu zväzu prednostné ťažobné práva v Číne; dovolila Sovietskemu zväzu rozmiesť vojenské jednotky na severovýchode krajiny a v Sin-ťiangu a dovolila Sovietom zriadiť v Číne Spravodajský úrad Ďalekého východu. Ak by v Európe vypukla vojna, ČKS by poslala na podporu Sovietskeho zväzu expedičnú armádu so 100 000 ľuďmi a dvoma miliónmi členov pomocných síl. Navyše ČKS sľúbila v prípade potreby odstúpiť niektoré špeciálne regióny v provincii Liao-ning v prospech Severnej Kórey.

III. Prejav zlých črt strany

Históriou strany prestupuje večný strach

Najvýznamnejšou vlastnosťou ČKS je jej večný strach. Prežitie bolo jej najväčším záujmom už od jej vzniku. Tento jej záujem je väčší ako strach, ktorý je skrytý pod jej neustále sa meniacou fasádou. ČKS je ako rakovinová bunka, ktorá sa rozšíri a prenikne do každej časti

²⁴ Liao-si – Šen-jiang, Peking – Tchien-ťin a Chuaj – Chaj boli tri hlavné bitky medzi ČKS a Kuomintangom od septembra 1948 do januára 1949, počas ktorých bolo zničených mnoho elitných jednotiek Kuomintangu. V týchto troch bitkách prišli o život milióny ľudí.

tela, zabije okolité zdravé bunky a nekontrolovateľne zhubne rastie. V našom cykle histórie nebola spoločnosť schopná takýto zmutovaný element, akým je ČKS, rozpustiť a nemá inú možnosť, ako ju nechať rozrastať sa. Tento zmutovaný element je taký mocný, že ho nič v rámci úrovne a rozsahu jeho rozrastania nedokáže zastaviť. Väčšina spoločnosti sa stala znečistenou a čoraz väčšie oblasti sú zaplavené komunizmom alebo jeho prvkami. Tieto prvky sú naďalej zosilňované a ČKS ich využíva, aby zásadne degradovali morálku a ľudskú spoločnosť.

ČKS neverí v žiaden všeobecne uznávaný princíp morálky a spravodlivosti. Všetky princípy používa výhradne pre svoje vlastné záujmy. Je od základu sebecká a neexistujú žiadne princípy, ktoré by mohli obmedziť a kontrolovať jej túžby. Kvôli svojim egoistickým princípom sa strana musí na povrchu ustavične premieňať a nasadzovať si nové masky. Počas raného obdobia, keď jej išlo o prežitie, sa ČKS pripojila ku komunistickej strane Sovietskeho zväzu, ku Kuomintangu, k jeho vládnucemu orgánu a k Národnej revolúcii. Keď sa chopila moci, používala ČKS rôzne formy oportunizmu a využívala názory a emócie ľudí. Navyše svojvoľne používala mechanizmy a prostriedky v spoločnosti. Využila každú krízu ako príležitosť na nahromadenie si väčšej moci a posilnenie svojich prostriedkov kontroly.

Neustále zlo je „kúzelnou zbraňou“ ČKS

ČKS tvrdí, že revolučné víťazstvo závisí na troch „kúzelných zbraniach“: budovaní strany, ozbrojenom boji a jednotnej línii. Skúsenosť s Kuomintangom priniesla ČKS ďalšie dve „zbrane“: propagandu a špionáž. Rôzne stranícke „kúzelné zbrane“ sú preplnené jej deviatimi zdedenými rysmi: zlom, klamstvom, provokáciami, voľnosťou pre spodinu spoločnosti, špioňážou, lúpežou, bojom, odstránením a ovládaním.

Marxizmus-leninizmus je vo svojej podstate zlý. Iróniou je, že čínski komunisti naozaj nerozumejú marxizmu-leninizmu. Lin Piao²⁵ povedal, že iba málo členov ČKS skutočne prečítalo diela Marxa a Lenina. Verejnosť považovala Čchü Čchiou-paja za ideológa²⁶, ale on sám priznal, že čítal z marxizmu a leninizmu veľmi málo. Ideológia Mao Ce-tunga je vidieckou verziou marxizmu-leninizmu pre rebelujúcich roľníkov. Teória Teng Siao-pchinga o prvej fáze socializmu je silne poznačená „kapitalizmom“. „Traja reprezentanti“²⁷ Ťiang Ce-mina nemajú základ v ničom. ČKS nikdy skutočne neporozumela, čo marxizmus-leninizmus je, no prevzala od neho zlé stránky, ku ktorým potom pridala svoje, ešte ohavnejšie.

Jednotná línia ČKS je spojením podvodu a krátkodobých výhod. Cieľom jednotnej línie bolo posilniť jej moc a pomôcť jej v tom, aby vyrástla z osamoteného hráča na obrovský klan, čím sa zmenil pomerný počet jej odporcov. Jednotná línia vyžadovala rozlíšiť a identifikovať, kto sú nepriatelia a kto priatelia; kto sú ľavicári, kto je v strede a kto napravo; s kým sa spriatelíť a kedy, kto by mal byť napadnutý a kedy. ČKS ľahko zmenila bývalých nepriateľov na priateľov a potom zasa späť na nepriateľov. Napríklad počas obdobia demokratickej revolúcie sa strana spojila s kapitalistami; počas socialistickej revolúcie kapitalistov odstránila. Ďalší

²⁵ Lin Piao (1907 – 1971), jeden zo starších vodcov ČKS, slúžil pod Mao Ce-tungom ako člen čínskeho politbyra, ako podpredseda strany (1958) a minister obrany (1959). Lin je považovaný za stroskotinu čínskej kultúrnej revolúcie. Lin bol v roku 1966 určený ako Maov nástupca, ale v roku 1970 upadol do nemilosti. Keď tušil svoj pád, údajne sa zapojil do pokusu o štátny prevrat, ktorý však bol odhalený a on sa následne pokúsil sa utiecť do ZSSR. Pri pokuse o útek pred trestným stíhaním sa jeho lietadlo v Mongolsku zrútilo a Lin zahynul.

²⁶ Čchü Čchiou-paj (1899 – 1935) je jedným z raných vodcov ČKS a slávnych ľavicových spisovateľov. Bol zajatý Kuomintangom 23. februára 1935 a zomrel 18. júna toho istého roku.

²⁷ O „Troch reprezentantoch“ sa Ťiang Ce-min prvýkrát zmienil vo svojom prejave vo februári v roku 2000. Podľa tejto doktríny musí strana vždy stelesňovať vývojový trend čínskych pokrokových výrobných síl, orientáciu čínskej pokrokovej kultúry a základné záujmy prevažnej väčšiny čínskeho ľudu.

príklad: vedúci predstavitelia iných demokratických strán, ako Čang Po-t'un²⁸ a Luo Lung-ti²⁹, spoluzakladatelia „Čínskej demokratickej ligy“, boli využití ako stúpenci ČKS v dobe počas obdobia chopenia sa štátnej moci, no neskôr boli prenasledovaní ako „pravičiar“.

Komunistická strana je rafinovaný profesionálny gang

Komunistická strana používa dvojstranné stratégie, jedna je mierna a flexibilná a druhá je tvrdá a drsná. Miernejšie stratégie zahŕňajú propagandu, jednotný front, špionáž, rozsievanie nezhôd, podnecovanie k nepokojom, faloš, úsilie vniknúť do mysli ľudí, vymývanie mozgov, klamstvá a podvody, zakrývanie pravdy, psychologické zneužívanie a vytváranie atmosféry teroru. Tým, že ČKS vykonáva tieto veci, vytvára v srdciach ľudí syndróm strachu, čo ľudí vedie k tomu, že ľahko zabudnú na zločiny spáchané stranou. Tieto metódy ničia ľudskú povahu a podporujú nenávisť v ľuďoch. Tvrdé taktiky ČKS zahŕňajú násilie, ozbrojený boj, prenasledovanie, politické hnutia, vraždenie svedkov, únosy, potláčanie odlišných názorov, ozbrojené útoky, pravidelné zásahy proti ľuďom, atď. Tieto agresívne metódy vytvárajú a udržiavajú teror.

ČKS súčasne používa mierne ako aj tvrdé metódy. V niektorých prípadoch sú použité mierne metódy, zatiaľ čo v iných tvrdé, alebo používajú metódy, ktoré sú navonok mierne, ale vo vnútorných záležitostiach tvrdé. V uvoľnenej atmosfére ČKS povzbudzovala ľudí, aby vyjadrili svoje názory a „vylákali tak hadov z jamy“. Tí, ktorí prehovorili, boli prenasledovaní v nasledujúcom období tvrdej kontroly. ČKS často používala demokraciu, aby spochybnila Kuomintang, no keď intelektuáli v oblastiach ovládaných ČKS nesúhlasili so stranou, boli mučení alebo dokonca popravení. Ako príklad nám môže slúžiť neslávne známy prípad „incidentu divokých ľalií“, v ktorom intelektuál Wang Ši-wej (1906 – 1947), autor eseje „Divoké ľalie“, v ktorej vyjadril svoj ideál rovnosti, demokracie a humanizmu, bol počas „nápravného hnutia v Jen-ane“ v roku 1947 „očistený“ a popravený sekerou ČKS.

Jeden bývalý funkcionár, ktorý pretrpel počas „nápravy v Jen-ane“ veľa múk, si spomenul, že keď bol pod intenzívnym nátlakom nútený k priznaniu, jedinou vec, ktorú mohol urobiť, bolo zradiť svoje vlastné svedomie a uchýliť sa ku klamstvu. Mal strašný pocit, že vykonštruoval falošné obvinenia na svojich priateľov a znenávidel sám seba natoľko, že chcel ukončiť svoj život. Zhodou okolností ležala na stole zbraň. Chytil ju, priložil si ju k hlave a stlačil spúšť. Zbraň však nebola nabitá! Človek, ktorý toho muža vyšetroval, vstúpil dovnútra a povedal: „Je dobré, že si uznal, že to, čo si urobil, bolo nesprávne. Strana je zhovievavá. Komunistická strana bude vedieť, že si dosiahol svoje hranice, bude vedieť, že si bol k strane „lojálny“, takže si prešiel skúškou.“ ČKS vždy najprv nastraží smrtiacu pascu a potom sa teší z každej bolesti a poníženia človeka. Keď človek dosiahne dno a želá si zomrieť, strana „laskavo“ vystúpi, aby ukázala cestu, ako žiť. Hovorí sa „lepší živý zbabelec ako mŕtvy hrdina.“ Človek je potom vďačný strane, že ho zachránila. O mnoho rokov neskôr sa tento úradník dozvedel o Falun Gongu, čchi-kungu a kultivačnej praxi, ktorá sa v Číne objavila. Cítil, že táto prax je dobrá. Keď ale začalo prenasledovanie Falun Gongu v roku 1999, jeho bolestné spomienky z minulosti sa znova objavili a už si netrúfal povedať, že Falun Gong je dobrý.

Skúsenosť posledného čínskeho cisára Pchu-ia³⁰ bola podobná ako skúsenosť tohto úrad-

²⁸ Čang Po-t'un (1895 – 1969) bol jedným zo zakladateľov „Čínskej demokratickej ligy“, demokratickej strany v Číne. V roku 1957 bol Mao Ce-tungom označený za pravičiara číslo 1 a bol jedným z mála „pravičiarov“, ktorí neboli rehabilitovaní po kultúrnej revolúcii.

²⁹ Luo Lung-ti (1898 – 1965) bol jedným zo zakladateľov „Čínskej demokratickej ligy“. V roku 1958 bol Mao Ce-tungom označený ako „pravičiar“ a bol jedným z mála „pravičiarov“, ktorí neboli rehabilitovaní po kultúrnej revolúcii.

³⁰ Pchu-i, po mandžusky Aisin Gioro (1906 – 1967), posledný cisár (1908 – 1912) Číny, vládol pod menom Hsuan T'ung. Po jeho abdikácii mu nová republikánska vláda udelila vysoký vládny dôchodok a dovolila mu žiť v Zakázanom meste

níka. Keď bol uväznený v celách ČKS a videl ľudí zabíjaných jedného po druhom, myslel si, že už čoskoro zomrie. Aby prežil, nechal sa ideologicky transformovať a spolupracoval s väzenskými dozorcami. Neskôr napísal autobiografiu s názvom „Prvá polovica môjho života“, ktorú ČKS použila ako úspešný príklad ideologickej premeny.

Podľa moderných lekárskeho štúdií mnoho obetí podľahne pod intenzívnym nátlakom v izolácii abnormálnemu pocitu závislosti na svojich únoscoch – známemu ako „štokholmský syndróm“. Náklady obetí – ich šťastie alebo hnev, radosť alebo smútok sú diktované ich únoscami. Aj najmenšia náklonnosť k obetiam je prijímaná s hlbokou vďačnosťou. Existujú prípady, keď sa obeť do svojich únoscov zamilovali. Tento psychologický fenomén pozná ČKS už dlho a úspešne ho používa proti svojim nepriateľom a na ovládanie a pretvorenie mysli svojich občanov.

Strana je najskazenejšia

Väčšina generálnych tajomníkov ČKS bola označená za antikomunistov. Je očividné, že ČKS má svoj vlastný život a svoje nezávisle fungujúce telo. Nie je to tak, že ľudia vedúci ČKS môžu určiť smerovanie a osud strany, je to skôr naopak. Keď bola ČKS obkľúčená armádou Kuomintangu v „sovietskych oblastiach“ provincie Ťiang-si, bola skutočne vo vážnom ohrození, ale aj tak vykonávala vnútorné čistky v mene zakročenia proti „anti-boľševickým jednotkám“. ČKS v noci popravovala vlastných vojakov, alebo ich zabila ukameňovaním, aby ušetrili náboje. V severnej provincii Ša-an-si, keď bola ČKS vtlačená medzi Japoncov a Kuomintang, zahájila masové čistky, tzv. Jen-anské nápravné hnutie, v ktorom zabila mnoho ľudí. Tento druh opakovaného a rozsiahleho masakru nezabránil ČKS v rozšírení jej moci, až kým nakoniec nevládla celej Číne. ČKS rozšírila tento vzorec vnútorného súperenia a vzájomného zabíjania z malých sovietskych oblastí na celý národ.

ČKS je ako zhubný nádor: pri jeho rapídnom rozširovaní stred nádoru už zomrel, no nádor pokračuje v šírení sa do zdravých organizmov na vonkajších okrajoch. Keď sú organizmy a časti telá infiltrované, vyrastú nové nádory. Bez ohľadu na to, aký dobrý alebo zlý je človek na začiatku, po vstupe do ČKS sa stane súčasťou jej deštruktívnej sily. Čím viac úprimný človek je, tým deštruktívnejším sa stane. Tento nádor ČKS bude nepochybne ďalej rásť, až kým už nezostane nič, čím by sa mohol živiť. Potom tento nádor iste zanikne.

Zakladateľ ČKS, Čchen Tu-siou, bol intelektuálom a vodcom študentského hnutia 4. mája. Sám nebol prívržencom násilia a varoval členov ČKS, že ak sa pokúsia obrátiť Kuomintang na komunistickú ideológiu alebo sa budú príliš zaujímať o moc, isto to povedie k napätým vzťahom. Čchen, jeden z najaktívnejších mužov generácie 4. mája, bol zároveň tolerantný. Avšak ako prvého ho označili za „pravícového oportunistu“.

Ďalší vodca ČKS, Čchü Čchiou-paj, veril, že členovia ČKS by sa mali zapojiť do bitiek a bojov, organizovať povstania, zvrhávať úradníkov a používať extrémne prostriedky, aby vrátili čínsku spoločnosť k jej normálnemu fungovaniu. Avšak pred svojou smrťou sa priznal: „Nechcem zomrieť ako revolucionár. Vaše hnutie som už dávno opustil. Vlastne ma história podviedla, doviedla mňa – intelektuála – na politickú revolučnú scénu a držala ma tam po mnoho rokov. Ani tak som sa však nedokázal vzdať svojich ušľachtilých myšlienok. Nemôžem sa predsa stať bojovníkom triedy proletariátu.“³¹

v Pekingu do roku 1924. Po roku 1925 žil v Tchien-t'ine, toho času v japonskej koncesnej správe. V roku 1934 vládol pod menom K'ang Te a stal sa cisárom japonského bábkového štátu Mandžuska. V roku 1945 ho zajali Rusi a držali ho ako zajatca. V roku 1946 Pchu-i vypovedal počas tokijského súdneho procesu ohľadom vojnových zločinov, že bol nedobrovoľným nástrojom japonských militaristov a nie ako tvrdili, nástrojom mandžuského sebaurčenia. V roku 1950 bol odovzdaný čínskym komunistom, ktorí ho väznili v Šen-jangu až do roku 1959, kedy mu Mao Ce-tung udelil amnestiu.

³¹ Od Čchü Čchiou-paja, „Pár ďalších slov“ z 23. mája 1935, pred jeho smrťou 18. júna 1935.

Vodca ČKS, Wang Ming, zastával vo vojne proti Japoncom na radu Kominterny jednotu s Kuomintangom, namiesto rozširovania základne ČKS. Na schôdzach ČKS Mao Ce-tung a Čang Wen-tchien³² nemohli presvedčiť tohto súdruha a odhaliť mu pravdu o ich skutočnej situácii: kvôli obmedzenej vojenskej sile Červenej armády by sami neboli schopní zadržať ani jedinú japonskú divíziu. Ak by sa proti zdravému rozumu ČKS rozhodla bojovať, potom by dejiny Číny boli určite odlišné. Mao Ce-tung bol na schôdzach nútený zostať ticho. Neskôr bol vypudený i Wan Ming, najskôr kvôli odklonu „na ľavé krídlo“, neskôr bol označený za oportunistu pravicovo orientovanej ideológie.

Chu Jao-pang, ďalší tajomník strany, ktorý bol v januári 1987 prinútený odstúpiť, vydobyl pre ČKS späť podporu čínskych ľudí tým, že priniesol spravodlivosť mnohým nevinným obetiam, ktoré boli kriminalizované počas kultúrnej revolúcie. Aj tak ho však nakoniec z ČKS vyhodili.

Čao C'-jang³³, posledný odvolaný tajomník, chcel ČKS pomôcť v pokračujúcej reforme, ale jeho činy mu priniesli hrozné následky.

Takže čo mohli vodcovia ČKS dosiahnuť? Skutočne ČKS reformovať by znamenalo jej smrť. Reformátori rýchlo zistili, že moc, ktorú im ČKS dala, im zase vzala. Existujú hranice toho, čo členovia ČKS môžu urobiť pre transformáciu jej systému. Takže pre ČKS nie je žiadna šanca, aby v reforme uspela.

Ak by sa stranícki vodcovia všetci stali „zlými ľuďmi“, ako by mohla ČKS rozšíriť svoju revolúciu? V mnohých prípadoch, keď bola ČKS na vrchole a bola najdiabolskejšia, jej najvyšší úradníci boli odvolaní zo svojich pozícií. Bolo to preto, že stupeň ich zla nenaplnal vysoký štandard strany, ktorá zas a znova vyberala len tých najhorších. Mnohí vodcovia strany skončili svoju politickú kariéru tragicky, pričom ČKS prežila. Vodcovia ČKS, ktorí zostali na svojich pozíciách, neboli z tých, ktorí by mohli ovplyvniť stranu, ale tí, ktorí pochopili a nasledovali úmysly skazenej strany. Posilnili schopnosť ČKS prežiť v období kríz a úplne sa strane oddali. Niet divu, že členovia strany boli schopní súperiť s nebesami a zemou a bojovať proti iným ľuďom. Ale nikdy nemohli byť proti strane. Sú poslušnými nástrojmi strany alebo sú v čo najväčšej symbióze so stranou.

Nehanebnosť sa stala typickou vlastnosťou dnešnej ČKS. Podľa strany spravili všetky chyby jej jednotliví vodcovia, napr. Čang Kuo-tchao³⁴ alebo Gang štyroch³⁵. Strana vyhlásila, že Mao Ce-tung z 30 % chyboval a v 70 % bol úspešný, zatiaľ čo Teng Siao-pching sa sám ohodnotil na 40 % chýb a 60 % úspechu, ale strana samotná sa nikdy nemýlila. Dokonca i keď spravila chybu, tvrdila, že sa sama dokáže napraviť. Preto svojim členom hovorí, aby sa „pozerali dopredu“ a „nezamotávali sa do minulých záležitostí“. Mnoho vecí sa môže zmeniť: Komunistický raj sa môže zmeniť na skromný cieľ socialistického jedla a prístrešku pre všetkých; marxizmus-leninizmus môže byť nahradený „Tromi reprezentantmi.“ Ľudia by nemali byť prekvapení, keď uvidia, ako ČKS propaguje demokraciu, zavádza slobodu vyznania, zo dňa na deň sa zbavuje Ĺiang Ce-mina alebo obnovuje meno Falun Gongu, ak to považuje za potrebné, aby si udržala kontrolu. Je tu jedna vec, ktorá sa v súvislosti s ČKS nikdy nezmení:

³² Čang Wen-tchien (1900 – 1976), významný vodca ČKS od 30. rokov 20. storočia. Bol námestníkom ministra zahraničných vecí Číny od roku 1954 do roku 1960. Počas kultúrnej revolúcie bol v roku 1976 prenasledovaný na smrť. Jeho prípad bol rehabilitovaný v auguste 1979.

³³ Posledný z desiatich generálnych tajomníkov ČKS, ktorý bol odvolaný kvôli tomu, že nesúhlasil s použitím sily na ukončenie študentských demonštrácií na Námestí nebeského pokoja v roku 1989.

³⁴ Čang Kuo-tchao (1897 – 1979), jeden zo zakladateľov ČKS. V apríli 1938 bol vylúčený z ČKS. V novembri 1948 odišiel na Tchaj-wan, potom v roku 1949 do Hongkongu. V roku 1968 emigroval do Kanady.

³⁵ „Gang štyroch“ tvorili Mao Ce-tungova manželka Ĺiang Čching (1913 – 1991), úradník šanghajského oddelenia propagandy Čang Čchun-čchiao (1917 – 1991), literárny kritik Jao Wen-jüan (1931) a šanghajský bezpečnostný strážca Wang Chung-wen (1935 – 1992). K moci sa dostali počas kultúrnej revolúcie (1966 – 1976) a ovládli čínsku politiku na začiatku 70. rokov 20. storočia.

Základná snaha o dosiahnutie cieľov strany – prežitie a udržanie si moci a kontroly.

Teoretická základňa ČKS je postavená na násilí, terore a obrovskom útlaku. Z nej sa potom vyvinula povaha strany, najvyššie princípy strany, povaha jej vodcov, celý mechanizmus fungovania strany a štandardy konania pre všetkých členov ČKS. Komunistická strana je tvrdá ako oceľ, má oceľovú disciplínu, úmysly všetkých členov musia byť jednotné a ich činy musia byť úplne v súlade s politickým programom strany.

Záver

Prečo si dejiny vybrali Komunistickú stranu a nie inú politickú silu v Číne? Ako všetci vieme, v tomto svete existujú dve sily, dve možnosti. Jedna je stará a zlovoľná, jej cieľom je robiť zlo a voliť si negatívne veci. Druhá je spravodlivá a dobrá, a volí si to správne a láskavé. ČKS bola vybraná starými silami. Dôvodom takéhoto výberu je práve to, že ČKS zhromaždila všetko zlo sveta, čínske alebo zahraničné, minulé alebo súčasné. Je typickým predstaviteľom zlých síl. ČKS najväčšmi zneužila ľudskú vrodennú nevinnosť a zhovievavosť, aby podvádzala ľudí a krok za krokom si získala svoju súčasnú schopnosť ničiť.

Čo mala strana na mysli, keď tvrdila, že bez komunistickej strany by nebola nová Čína? Dôkazy z čias od založenia ČKS v roku 1921 až po získanie politickej moci v roku 1949 jasne ukazujú, že bez podvodu a násilia by ČKS nebola pri moci. ČKS sa líši od všetkých ostatných typov organizácií tým, že nasleduje pokrivenú ideológiu marxizmu-leninizmu a robí, čo sa jej zachce. Vznesenými teóriami môže vysvetliť všetko, čo robí, umne ich použiť na určité skupiny obyvateľstva a tým ospravedlniť svoje činy. Každý deň vysiela propagandu, svoje stratégie zaobaluje do rôznych zásad a teórií a dokazuje si svoju večnú neomylnosť.

Vývoj ČKS je procesom hromadenia zla, nie je tam vôbec nič veľkolepé. História ČKS vypovedá presne o jej nelegitímnosti. Čínsky ľud si nezvolil ČKS. Namiesto toho ČKS Číňanom vnútila komunizmus, toho cudzieho zlého ducha tým, že použila zlé rysy, ktoré zdedila z pôvodnej komunistickej strany – zlo, klamstvo, podnecovanie, využívanie spodiny spoločnosti k rozduchavaniu násilia, špionáž, lúpež, bojovanie, odstraňovanie a ovládanie ľudí.